

El última cía

✦ José Manuel Martínez Castro

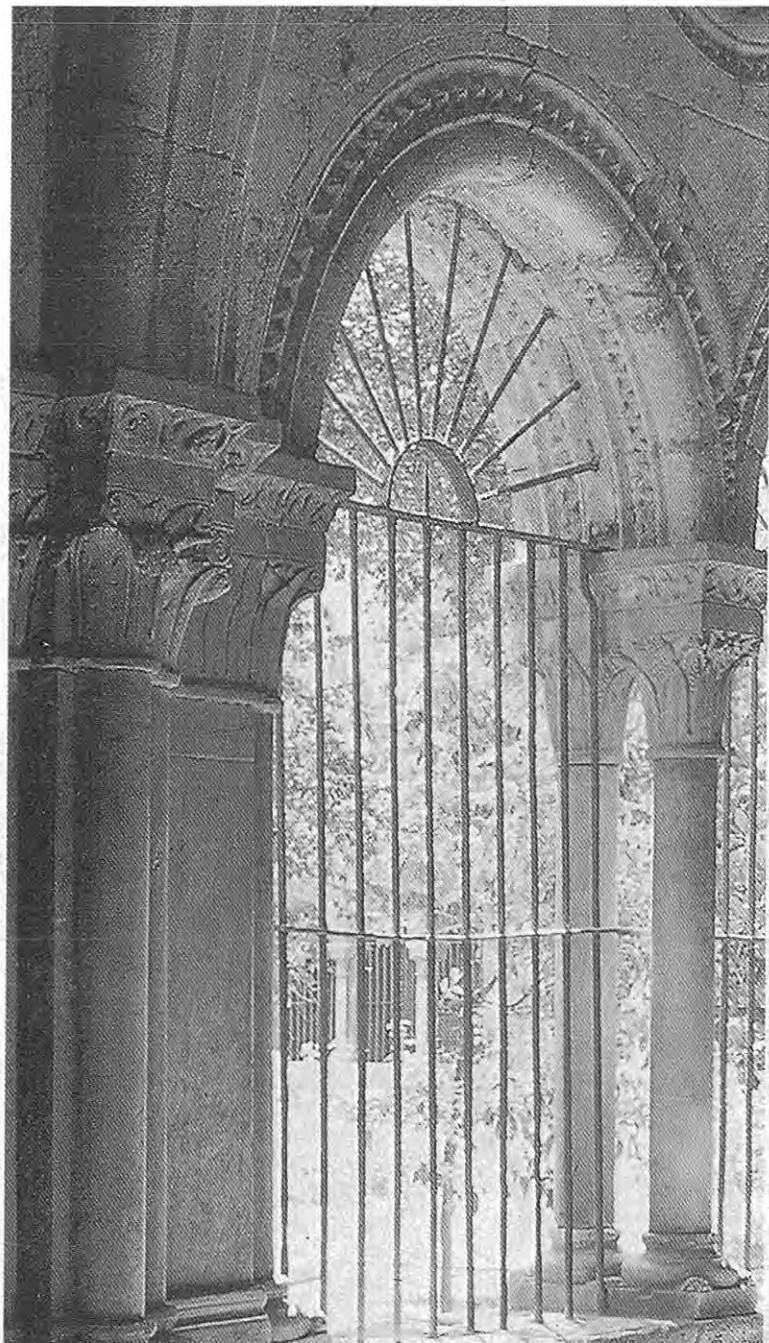
Eran os anos doliosos despóis da guerra y dayundes nel norte d'España un seminario tentaba d'espurrirse con máis agayo que folgos. Anque a fe católica fora aponon'dada pol bando trunfador, as contribucióis dos cren-tes, esgarecidos pola fame, nun daban tan sequera pra retexar as necesidades máis importantes. A Igresia mantía un sosto xigante-tesco y ermo, amplo en promesas y valeiro de bondades.

El seminario recoyíase sobre si como un banduyo esfuracado y el mañucín de relixosas que s'acupaban d'aquel peteiro de mozos tiriñoís y medosos azacaniábase en velar pol proveto dos futuros sacerdotes, pero el procuro muitas veces nun abangue nengún premio. ¡Necesidades! Os primeiros tempos, á desfeita del amarrexo, el seminario conocéu namáis úa comida cadaldía. Fíanse as partixas nel metá da mañá condo xa el alma levaba dalgúas horas de remaqueo cua carne pra qu'el misticismo dos rezos nun aguiyuara os sentidos. Agora de pouco, as monxas amañáranse pra servir tamén úa cía mísera y el seminario pintóu renembrar os bus días.

Mais foi entoncias que, esquecidos os tempos d'entreseca y avezados al costume das dúas comidas, el misticismo, qu'outros chaman toleirías da fame, afroxóu y os seminaristas volvéronse máis respingueiros. Parecíayes qu'el Altísimo habería de chover axudas mandando enchentes y miyoras pois, cómo podería un crego darse a os sous parroquianos se primeiro nun se daba a si mesmo.

A Providencia, respetive d'estos barruntos, nun dicía miga.

Habíache tres rapazóis rebustos chegados das comarcas mineiras despóis d'un fuxir arresgado dos alistamentos. Nun taba mui claro aquilo da vocación sacerdotal pero habería a ser miyor qu'azafañar as maos cua sangre del vecín. Al cabo ¿pode un cristiano veyo querer daqué miyor que servir al Señor de manera máis espresiva qu'aquela? Unde fixera falta a

Fe andaría a Piedá y aló unde pidisen obrigacióis xa retrucarían elos col acougo dos crentes de comenencia. Poderíase conseguir un bon cura del mesmo xeito que se conseguía malamente todo naquelos días esgarrafados.

Taban d'acordo os tres en qu'a vida del crego nun tía que ser tan ruía y en qu'os tratados testos del latín xa amolecerían col tempo pero a fame... ¿Qué poderían dicir da famé tres rapaces garoutos na edá de medrar? Naquel furado foco que nun tía un faraguyo d'espiritual arrebolábanse el Dereto Canónico y as catedrales góticas; naquel pozo fondeiro caberían pais y peixes y todos os rabaños d'oveyas del Antigo Testamento. ¡Qué esmorecemento! Cada ofrenda eucarística inspirábayes sacrilexos d'almorzo, na xanta cayían como el Espírito Santo derriba dos Apóstoles y aquelas largas tardes-tardías-tardiquías-noitías, aquel Vía Crucis que los levaba á cía sin cayidas nin tropezos porque nun había en qué lapiar como nun fose nas uñas dos didos, aquelas

tardiquías brocas tentando d'esqueicer de qué taban feitas as tapas dos libros, as mesmas foyas de mena vexetal... Todo elo, al cabo, nun fía senón furar na seguranza de que máis valirían tres sacerdotes feitos y deretos qu'un cento de seminaristas escagarrizados.

Úa d'esas tardías el trío arrincóu.

El primeiro que ye dixeron á madre superiora foi que veran os ladróis y que lo levaran todo. Despóis de qu'a relixosa parecera pol comedor dos seminaristas, a quietú pintóu volver al ánima da comunidá. Sosego pra darse de conta de qu'os arroubóis nun levaran nada senón que lo paparan alí mesmo pois quedaba dalgún chinisquín de comida nas fontes, efeuto máis das presas que da enchentuada. Pacencia pra pesquisar qu'aló nun entrara naide y qu'os culpables siguían dentro pois se non nun zorriarían susmeiros pra nun seren piyados. Dalgús terían que ser porque nengún Gargantúa aturaría a tanto; non muitos, porque entós el lambisque nun abastaría pra fartalos a todos...

Asina d'argute foi a muyer compoñendo úa resposta pra concluyir que dende ésa feiría falta dalgo máis de vixilancia y abonda mao dereta pra coutar esmadres como el vivido. Y d'este xeito pasaba qu'a guarda das monxas mantía al rego a os trasnos mais, en conto afroxaba el procuo, volvían os tóuzaros á xeira. Con elo el comedor dos seminaristas desamañaba ás chías el trabayo das hermas y nun taba a cousa pra desbaldir as forzas.

A madre superiora esgarabeyóu nel sou sen pero nun atopóu muitas luces, esqueiróu nel dos seminaristas y víu aló lonxe a luz del remordemento, lougo acordóu cambiar as mañas y dir petar na conciencia de seguro xa abondo madurecida dos pretendentes a cregos.

Al outro día as monxas, seguindo col sou costume, arrancharon as bandexas nel comedor dos seminaristas y, na boqueira, puxeron un cartel grandeiro pero espreso que decía: "Dios ta aquí". Deixaron a sala calandín calando, oubiúas y bulicegas, sin ser quén a esperar por máis tempo, como el pescador que nun acaba de largar el apareyo y xa quer ter por él.

Pousado quedóu el sito durante úa larga media hora. Agora ben, al cabo as relixosas nun poderon aguantar sin sabichar y saliron escontra da verdá, arraposadas y al pesque, a sabendas de qu'a súa argayada era intelixente. Y efectivamente foilo porque, pasada xa el hora acostuada das trestaladas, el comedor dos seminaristas mantíase entero como a Sagrada Forma nel Santísimo, pero aquelas cacaradas rocelas tuvéronse que volver esmilagradas máis qu'engadadas condo ás cegas entraron nel comedor dos curas, enxamáis antias ocupado. Aló foi el Día del Xuicio porque el estrago era se acaso mayor qu'el corrente, efeuto ben sei de xurdir máis emblecos y das presas por papar con gracia. Aló si que nun quedara miga. ¡Miga?! Home, si.

A pesar da laya, os biscardos atoparon tempo pra deixar a súa señal: "Herms, Dios nun ta aquí. Quedóu nel outro comedor".

